

GILLY
MACMILLAN

Een moeder, een kind en
een verontwaardigd land.
Aan wiens kant sta jij?

LAAT ME NIET
ALLEEN

LITERAIRE THRILLER

ambo | anthos

Rachel

Mijn ex-man heet John. Zijn nieuwe vrouw heet Katrina. Zij is heel tener en heeft een figuurtje waardoor de meeste mannen haar met hun ogen verslinden. Haar donkerbruine haar is altijd glanzend en pas geverfd, zoals kapsels in tijdschriften. Het is in een bob geknipt en is steeds zorgvuldig in model gebracht rond haar feeëngezichtje met sierlijke mond en donkere ogen.

Toen ik haar voor het eerst ontmoette, op een officiële gelegenheid van het ziekenhuis waarbij John als gastheer optrad, bewonderde ik die ogen. Ik vond ze levendig en sprankelend. Ze schitterden wanneer ze de kamer rondkeek, taxerend en flirtend, plagerig en charmant. Nadat John me had verlaten vond ik het net de ogen van een ekster, die snel en heimelijk rondschoten, druk op zoek naar de schatten van anderen om haar eigen nest mee te bekleden.

John is bij ons weggegaan op tweede kerstdag. Op eerste kerstdag had hij mij een iPad en Ben een puppy gegeven. Ik vond het attente en gulle cadeautjes, tot ik hem op tweede kerstdag zijn auto achteruit de oprit af zag rijden met keurig gepakte koffers op de achterbank, terwijl de ham op de eettafel koud stond te worden en Ben huilde omdat hij niet begreep wat er gebeurde. Toen ik me eindelijk omdraaide en het huis weer in liep om mijn nieuwe leven als alleenstaande moeder te beginnen, besepte ik dat het cadeautjes uit schuldgevoel waren: spullen om de leegte te vullen die hij in ons leven zou achterlaten.

Op de korte termijn hielden die geschenken ons zeker bezig,

maar misschien niet op de manier die John zich had voorgesteld. De dag na kerst eiste Ben de iPad op en stond ik urenlang huiverend en onthutst onder een paraplu in de tuin, terwijl de nieuwe Cath Kidston-kerstpantoffels die mijn zus me had gestuurd modderig en doorweekt raakten door de regen, en de puppy zijn uiterste best deed om een clematis op te graven terwijl ik hem had moeten aansporen om te plassen.

Slechts tien maanden voor Bens verdwijning had Katrina John bij ons weggelokt. Ik beschouwde het als de uitvoering van een meesterlijk plan: de verleiding en diefstal van mijn echtgenoot. Ik wist niet precies hoe hun verhouding was begonnen, maar ik stelde het me voor als de plot van een goedkope medische dramaserie. Hij vertolkte met verve zijn rol van kinderchirurg en zij was de onlangs afgestudeerde diëtiste.

Ik beeldde me in dat ze elkaar zagen bij het bed van een patiënt, dat hun blikken elkaar ontmoetten, hun handen elkaar raakten; een onschuldige flirtpartij die meer was geworden, tot zij zich zonder voorbehoud aan hem had aangeboden, zoals je kunt doen wanneer je nog geen rekening hoeft te houden met een kind. In die tijd was John geobsedeerd door zijn werk. Dat nam hem helemaal in beslag, wat mij doet vermoeden dat zij het initiatief heeft genomen en dat het pakket dat zij hem bood bijzonder verleidelijk moet zijn geweest.

Ik was er heel verbitterd over. Mijn relatie met John had zo'n stabiel en voorzichtig begin gekend dat ik had aangenomen dat die voor altijd zou zijn. Het was gewoon nooit bij me opgekomen dat het anders zou lopen en pas nu realiseer ik me hoe ontzettend naïef dat van me was.

Ik had er namelijk geen rekening mee gehouden dat John er anders over dacht dan ik, dat hij onze eventuele problemen niet als normaal en overkomelijk beschouwde. Bij hem borrelden er allerlei dingen onder het oppervlak, tot hij het niet langer kon verdragen om bij mij te zijn. Zijn oplossing was domweg zijn boeltje te pakken en te vertrekken.

Toen ik mijn zus belde, vlak nadat hij was weggegaan, vroeg ze: ‘Had je er echt geen idee van?’ op een toon die strak klonk van ongelooft. ‘Weet je zeker dat je hem genoeg aandacht hebt gegeven?’ was haar volgende vraag, alsof het allemaal mijn schuld was en dat ik dit had kunnen verwachten. Ik hing op. Mijn vriendin Laura zei: ‘Ik vond hem de laatste tijd een beetje afstandelijk, maar ik dacht dat jullie er wel uit zouden komen.’

Laura was mijn beste vriendin sinds ik haar had leren kennen op de verpleegstersopleiding. Net als ik was ze niet blijven werken met ondersteunen en lichaamssappen. Ze had ontslag genomen en was de journalistiek in gegaan. We waren al zo lang bevriend dat ze zowel het begin, de ontwikkeling en het einde van mijn relatie met John had meegemaakt. Ze was opmerkzaam en openhartig. Het woord ‘afstandelijk’ bleef door mijn hoofd spelen, want om heel eerlijk te zijn had ik daar zelfniets van gemerkt. Als je voor een kind moet zorgen en tegelijk bezig bent om een nieuwe carrière te starten, ontgaan dingen je soms.

Ik moet bekennen dat ik helemaal van de kaart was door de scheiding van tafel en bed en de daaropvolgende officiële echtscheiding. Toen Ben verdween, rouwde ik nog steeds om mijn man. In tien maanden kun je wel wennen aan een aantal routines van het alleen-zijn, maar het duurt veel langer voor de pijn weg is.

Ik ben een keer naar Katrina’s appartement gegaan nadat hij bij haar was ingetrokken. Dat was niet moeilijk te vinden. Ik drukte op de bel en toen ze opendeed, ontplofte ik. Ik beschuldigde haar ervan dat ze ons huwelijk kapot had gemaakt en misschien heb ik nog ergere dingen gezegd. John was er niet, maar ze had vrienden op bezoek en toen wij tegen elkaar begonnen te schreeuwen, verschenen zij drieën achter haar, met open mond en een ontstelde blik. Ze waren een volmaakt opgedirkt Grieks koor van afkeuring. Met een glas witte wijn in de hand keken ze toe terwijl ik tekeer ging. Het is zeker geen gebeurtenis waar ik met trots op kan terugkijken, maar toch ben ik er nooit helemaal aan toegekomen om me ervoor te verontschuldigen.

Je vraagt je misschien af hoe ik eruitzie als mijn man kon worden weggelokt door zo'n pront ekstertje. Als je de persconferentie hebt gezien, heb je daar al een idee van, al was ik toen uiteraard niet op mijn best.

Dan weet je dat mijn haar toen sliertig en onverzorgd was, ondanks de pogingen van mijn zus om het te temmen. Het leek net heksenhaar. Je moet me geloven: onder normale omstandigheden is mijn haar het mooiste wat ik heb. Ik heb lang, golvend donkerblond haar dat tot over mijn schouders valt. Het kan heel prachtig zijn.

Je zult zeker mijn ogen hebben gezien. Die close-up wordt het vaakst herhaald: bloeddoorlopen, wanhopige, smekende ogen, roodomrand en gezwollen door alle tranen die ik had vergoten. Je zult me moeten geloven als ik zeg dat mijn ogen anders heel mooi zijn: groot en diepgroen, en ik vond altijd dat ze prima combineerden met mijn bleke, gave huid.

Maar wat ik echt hoop is dat je de sproetjes op mijn neus hebt opgemerkt. Heb je die gezien? Die heeft Ben van mij gekregen en het deed me altijd ongelooflijk veel plezier om die fysieke eigenschap van mij ook bij hem te zien.

Het zou verkeerd zijn als ik je de indruk geef dat ik alleen aan Katrina dacht toen Ben verdween. Op de middag dat het gebeurde, waren Ben en ik de hond aan het uitlaten in het bos. Het was zondag en we waren Bristol uit gereden, over de Clifton Suspension Bridge, naar het platteland daarachter.

De brug overspant de Avon Gorge, een diepe kloof in het landschap uitgesleten door de rivier de Avon met zijn modderige oevers, die Ben en ik zagen stromen in de bedding ver onder ons, bruin en gezwollen omdat het hoogwater was. De Gorge vormt de grens tussen stad en platteland. De stad schurkt tegen de ene kant, wankelend aan de rand, en tegen de andere kant schurken bossen. Dicht op elkaar groeiende bomen, die ruim honderd meter langs steile klippen omlaag lopen tot ze langzaam verdwijnen naast de oever van de rivier.

Toen we de brug over waren, kostte het maar vijf minuten om de auto te parkeren en het bos in te lopen. Het was een prachtige middag in de late herfst en tijdens de wandeling genoot ik van alle geluiden, geuren en indrukken.

Ik ben fotograaf, sinds Bens geboorte. Zonder enige spijt heb ik toen een carrièreswitch gemaakt en mijn bestaan als verpleegster aan de wilgen gehangen. Fotografie was een genot, een absolute hartstocht van me, en daardoor keek ik altijd naar het licht en bedacht ik hoe ik het kon gebruiken voor een foto, en ik weet nog precies hoe de lichtval was toen we die middag wandelden.

Het was al redelijk laat, dus het licht dat er nog was had iets ver-gankelijks, maar er was precies genoeg helderheid in de lucht om de kleuren van de bladeren boven me en om me heen complex en schitterend te laten lijken. Sommige bladeren vielen terwijl we daar liepen. Zonder een fluistering van protest lieten ze los van de takken die ze maandenlang hadden gevoed en dwarrelden voor ons omlaag om op de grond van het bos te gaan liggen. Toen we onze wandeling begonnen was het nog een zachte middag, waardoor het wisselen van de seizoenen zich stilletjes en rustig om ons heen leek te voltrekken.

Ben en de hond hadden daar natuurlijk geen aandacht voor. Terwijl ik in gedachten foto's maakte, waren zij druk bezig – met nevelige adem en heldere, wilde ogen – met rennen, spelen en zich verstoppen. Ben droeg een rode parka en die zag ik op het pad bij me vandaan rennen en toen tussen de bomen verdwijnen en weer tevoorschijn schieten. Skittle rende naast hem.

Ben gooide met stokken naar boomstammen en knielde op de met bladeren bedekte grond om paddenstoelen te bekijken, waarvan hij wist dat hij ze niet mocht aanraken. Hij probeerde met zijn ogen dicht te lopen en vertelde aan één stuk door hoe dat was. 'Volgens mij ben ik op een modderig stuk, mama,' zei hij toen hij voelde dat zijn laars zich vastzoog. Die moest ik lostrekken terwijl hij ernaast stond, met zijn in een sok gestoken voet angstvallig in de lucht gehouden. Hij pakte dennenappels op en liet me er een zien

die helemaal dichtzat. ‘Het gaat regenen,’ zei hij. ‘Kijk maar.’

Die middag zag mijn zoon er prachtig uit. Hij was pas acht. Zijn zandkleurige haar zat door de war en zijn wangen waren rood van inspanning en kou. Hij had blauwe ogen die zo helder en fel als saffieren waren. Hij had een bleke winterhuid, volmaakt gaaf op die sproetjes na, en een glimlach die ik de mooiste aanblik ter wereld vond. Hij was ongeveer tweederde van mijn lengte, precies groot genoeg voor mij om mijn arm onder het lopen om zijn schouders te slaan of om zijn hand vast te houden, wat af en toe nog van hem mocht, maar niet op school.

Die middag straalde Ben geluk uit op de ongecompliceerde manier die kinderen eigen is. Daardoor voelde ik me ook gelukkig. Het was een moeilijke tijd geweest sinds John ons tien maanden eerder had verlaten en hoewel ik nog steeds vaker aan Katrina en hem dacht dan verstandig was, beleefde ik ook momenten dat ik het gevoel had dat alles in orde was, momenten waarop het goed was dat Ben en ik samen waren. Ik moet toegeven dat die momenten zeldzaam waren, maar desondanks waren ze er en die middag in het bos was er een van.

Om halfvijf werd het bijtend koud en wist ik dat we weer naar huis moesten. Daar was Ben het niet mee eens.

‘Mag ik nog even op het slingertouw? Toe, alsjeblieft?’

‘Goed,’ zei ik. Ik schatte in dat we nog altijd voor het donker bij de auto terug zouden zijn.

‘Mag ik er alvast naartoe rennen?’

Ik denk vaak terug aan dat moment, en voor je mijn reactie veroordeelt, wil ik je een vraag stellen. Wat doe je wanneer je zowel vader als moeder voor je kind moet zijn? Ik was een alleenstaande ouder. Mijn moederinstinct was heel duidelijk: bescherm je kind tegen alles. Mijn moederlijke stem zei: ‘Nee, dat mag niet, daar ben je nog te klein voor. Ik wil je naar het touw brengen en ik wil je elke stap van de weg erheen in de gaten houden.’ Maar bij afwezigheid van Bens vader vond ik dat het ook mijn verantwoordelijkheid

was om rekening te houden met een andere stem, een vaderlijke. Ik beeldde me in dat zijn stem Ben zou aanmoedigen om onafhankelijk te zijn, om risico's te nemen, om het leven zelf te ontdekken. Ik hoorde hem zeggen: 'Natuurlijk mag je dat! Ga maar snel!'

Dus zo ging het gesprek in werkelijkheid.

'Mag ik er alvast naartoe rennen?'

'O, Ben, dat weet ik niet, hoor.'

'Toe, mam.' De klinkers werden lang en vleidend aangehouden.

'Weet je de weg?'

'Ja!'

'Echt?'

'We gaan altijd zo.'

Daar had hij gelijk in.

'Goed, maar als je niet weet waar het pad is, moet je op het hoofdpad op mij blijven wachten.'

'Oké,' zei hij, en weg was hij, hollend over het pad voor me. Skittle rende met hem mee.

'Ben,' riep ik. 'Weet je zeker dat je weet waar het is?'

'Ja!' brulde hij, met de stelligheid van een kind dat vrijwel zeker niet naar je luistert omdat het bezig is met iets opwindenders. Hij bleef niet staan en keek ook niet om.

En dat was het laatste wat ik van hem zag.

Terwijl ik achter Ben over het pad liep, luisterde ik naar een voice-mail op mijn telefoon. Die was van mijn zus. Ze had het bericht rond lunchtijd ingesproken.

'Hoi, met mij. Kun je even bellen in verband met de kerstfoto's voor de blog? Ik ben op het Cotswold Food Festival en ik loop over van de ideeën die ik met je wil bespreken, dus ik wil even zeker weten dat je komend weekend nog steeds komt. Ik weet dat we hadden gezegd dat je naar het huis zou komen, maar het leek me toch beter om naar de cottage te gaan. Die kunnen we versieren met hulst en zo, dus waarom ga je daar niet naartoe? De meisjes blijven bij Simon, want ze hebben het druk met van alles, dus we

zijn met zijn drietjes. O trouwens, daar slaap ik vanavond ook, dus bel daarnaartoe als je me niet mobiel kunt bereiken. Doe Ben de groetjes. Dag.'

Mijn zus had een heel succesvolle blog over eten. Het heette 'Ketchup en Custard', naar de lievelingsgerechten van haar dochters. Ze had vier dochters die allemaal sprekend op hun vader leken, met donkerbruine ogen, haar dat zo donker was dat het bijna zwart leek en een ongelooflijke eigenzinnigheid. Mijn zus grapte vaak dat ze niet zou geloven dat ze iets met haar te maken hadden als zij ze niet zelf had gebaard. En ik moet toegeven dat ik me soms afvroeg of mijn zus haar dochters wel begreep, want ze leken zo ondoorgrondelijk, zelfs voor hun moeder.

Ze zaten dicht op elkaar qua leeftijd, waren allemaal ouder dan Ben en vormden een kleine stam waarbinnen Ben nooit helemaal een plekje had weten te veroveren. Sterker nog, hij benaderde hen altijd een tikje behoedzaam, met name omdat ze de neiging hadden hem als een speeltje te behandelen.

Meestal kon Nicky ze prima aan, vooral omdat ze hun leven tot op de minuut inplande en ze hen druk bezighield. Hun leven volgde zo'n strakke routine dat ik me weleens afvroeg of die meisjes met hun gitzwarte haar niet zouden imploderen als ze in de echte wereld, buiten de greep van hun moeder, terecht zouden komen.

Op haar blog plaatste Nicky recepten waarvan ze beweerde dat zelfs de meest kieskeurige gezinnen er gezond van zouden eten, en dan ook nog gezamenlijk. Toen ze met de blog begon, vond ik het een nogal stom idee, maar tot mijn verbazing was het een enorm succes geworden. Haar blog werd vaak genoemd als kranten een 'top tien'-lijst van lekker eten of gezinsblogs publiceerden.

Mijn zus kon geweldig koken en ze combineerde haar recepten met vrolijke anekdotes over de problemen die een groot gezin met zich meebracht. Het sprak mij niet echt aan – ik vond het veel te gemaakt en sentimenteel – maar het was absoluut indrukwekkend en leek een snaar te raken bij veel vrouwen die zich aangetrokken voelden tot het ideaalbeeld van de perfecte huisvrouw.

Ik belde haar terug en liet op mijn beurt een bericht achter. ‘Ja, we zijn van plan om zaterdagochtend te komen en zondag na de lunch weer terug te gaan. Moet ik nog iets meenemen?’

Die vraag stelde ik expres. Ik wist dat ze niets van me zou willen. Ze ging er prat op dat ze de volmaakte gastvrouw was.

Ook beperkte ik met opzet ons verblijf. Als ik wist dat we bij Nicky en haar gezin gingen logeren, wilde ik per se niet langer dan een nacht blijven. Want hoewel Nicky mijn enige familie was en ik het als mijn plicht beschouwde om haar op te zoeken en Ben de kans te geven zijn nichtjes te leren kennen, was het nooit iets waar ik me erg op verheugde.

Hun grote huis vlak bij Salisbury zag er altijd perfect uit, traditioneel, en luidruchtig, en na een nacht werd het claustrofobisch. Ik vond het hele plaatje gewoon nogal overweldigend: de superefficiënte Nicky die links en rechts huishoudelijke wonderen verrichtte, haar grote, vrolijke echtgenoot, altijd met een glas wijn in de hand en klaar om talloze anekdotes te vertellen, en de voortdurend kibbelende dochters die hun vinger opstaken achter hun moeders rug en die hun vader om hun pinkwonden. Het leek in niets op het rustige leven van Ben en mij in ons kleine huis in Bristol.

De cottage was trouwens ook niet mijn ideale bestemming, zelfs al was Nicky's gezin er niet. Dat huis hadden Nicky en ik geërfd van onze tante Esther, die ons had opgevoed. Het was klein en vochtig en ik had er betrekkelijk nare herinneringen aan. Als het aan mij had gelegen hadden we het jaren geleden al verkocht, het geld zou mij zeker van pas zijn gekomen, maar Nicky was er nog altijd aan gehecht. Simon en zij hadden lang geleden alle onderhoudskosten ervan op zich genomen, volgens mij voornamelijk uit schuldgevoel omdat ze mij niet toestonden het te gelde te maken. Nicky moedigde me altijd aan om ervaker naartoe te gaan, maar op de een of andere manier be kroop me daar altijd een vreemd gevoel, alsof ik nooit echt volwassen was geworden, alsof ik mijn tienerjaren nooit achter me had gelaten.

Ik stopte de telefoon weer in mijn zak. Ik was aangekomen bij

het begin van het pad naar het slingertouw. Ben stond er niet, dus ik ging ervan uit dat hij er al naartoe was gegaan. Ik liep achter hem aan, zompdend door de modder en bramentakken wegduwend. Toen ik bij de open plek kwam waar het slingertouw hing, glimlachte ik bij het vooruitzicht hem te zien en te genieten van zijn triomf omdat hij er in zijn eentje was gekomen.

Alleen was hij er niet, evenmin als Skittle. Het touw slingerde langzaam van links naar rechts en weer terug. Ik liep verder naar voren om een groter deel van de open plek te kunnen zien. 'Ben,' riep ik. Geen reactie. Ik voelde een vlaag van paniek, maar zei tegen mezelf dat ik kalm moest blijven. Ik had hem dit beetje onafhankelijkheid gegeven en het zou jammer zijn om het moment voor hem te verstoren door mijn overbezorgde gedrag. Ben had zich vast met Skittle achter een boom verstopt, en ik moest zijn spelletje niet bederven.

Ik keek om me heen. De open plek was maar klein, niet groter dan een halve tennisbaan. Hij werd bijna helemaal omgeven door dicht bos, waardoor de randen in donker gehuld waren, maar aan een kant stonden flink wat kleinere, jonge boompjes, spichtig en broos, zonder blad. Ze braken het licht rondom hen, wat een vreemd effect gaf. In het midden van de open plek stond een volgroeide beuk, waarvan de takken over een kleine beek groeiden. Het slingertouw was vastgemaakt aan een van de takken. Ik vermoedde dat Ben zich achter de dikke stam verschool.

Langzaam liep ik de open plek op, zijn spelletje meespelend.

'Hmm,' zei ik, met mijn gezicht naar de boom gericht, zodat hij me kon horen. 'Waar zou Ben zijn? Ik dacht dat ik hier met hem had afgesproken, maar ik zie hem nergens en zijn hondje ook niet. Het is een raadsel.'

Ik stond even stil om te luisteren, om te kijken of hij zichzelf veraadde, maar er klonk geen enkel geluid.

'Zou Ben zonder mij naar huis zijn gegaan?' ging ik door, terwijl ik de punt van mijn ene laars in de beek stak. De bewegingen van het slingertouw waren opgehouden en het ding hing er slap bij.

‘Misschien,’ zei ik, het woord lang rekkend, ‘is Ben zonder mij een nieuw leven begonnen in het bos en moet ik maar in mijn eentje naar huis gaan om geroosterd brood met honing te eten en naar Dr Who te kijken.’

Weer geen reactie, en die kriebel van angst kwam terug. Dergelijke opmerkingen waren meestal voldoende om hem tevorschijn te laten komen, triomfantelijk omdat hij me zo lang voor de gek had gehouden. Ik zei tegen mezelf dat ik rustig moest blijven, dat hij me op de proef stelde, dat hij wilde kijken hoever hij kon gaan. Ik zei: ‘Nou, als Ben in zijn eentje in het bos gaat wonen, moet ik zijn spullen maar weggeven, zodat een ander jongetje die krijgt.’

Ik ging op een met mos bedekte boomstronk zitten om zijn reactie af te wachten terwijl ik ondertussen mijn kalmte probeerde te bewaren. Toen speelde ik mijn troef uit: ‘Ik vraag me af wie Baggy Bear wil hebben...’ Baggy Bear was Bens lievelingsspeeltje, een teddybeer die hij als baby van zijn grootouders had gekregen.

Ik keek om me heen in de verwachting hem half lachend, half verontwaardigd op te zien duiken, maar er heerste absolute stilte, alsof het bos zijn adem inhield. In die rust volgde mijn blik de lijnen van de boomstammen om me heen naar boven, tot ik een glimp van de hemel zag, en ik voelde hoe de duisternis zich begon op te dringen, even onontkoombaar als vuur over een vel papier beweegt, de randen ervan laat krullen en het in as verandert.

Op dat moment wist ik zeker dat Ben er niet was.

Ik rende naar de boom. Ik liep eromheen, één keer, twee keer, nogmaals en voelde de bast daarbij langs mijn vinger schrapen. ‘Ben!’ riep ik. ‘Ben! Ben! Ben!’ Geen reactie. Ik bleef roepen, telkens maar weer, en toen ik ophield om te luisteren en mijn oren spitste, was er nog altijd niks. Een misselijk gevoel in mijn maag werd sterker met elke seconde die verstreek.

Toen een geluid: een heerlijk geluid van brekende takken, het geluid van iemand die door het struikgewas rent. Het kwam uit de richting van de jonge bomen. Ik rende ernaartoe en liep zo snel ik

kon tussen de boompjes door, waarbij ik lage, zwiepende takken probeerde te ontwijken, maar er eentje in mijn voorhoofd voelde snijden.

‘Ben,’ riep ik. ‘Ik ben hier.’ Geen reactie, maar het lawaai kwam dichterbij. ‘Ik kom eraan, liefje,’ riep ik. Opluchting overspoelde me. Tijdens het rennen tuurde ik naar de dichte begroeiing om een glimp van hem op te vangen. Het was moeilijk om precies te bepalen waar het geluid vandaan kwam. De geluiden echoden tussen de bomen en maakten me in de war. Ik schrok toen er plotseling iets naast me uit het struikgewas stootte.

Het was een grote hond, die dolblij was om mij te zien. Hij sprong op en neer bij mijn voeten omdat hij geaaid wilde worden, zijn bek was breed en opvallend donkerrood en zijn grote, vlezige tong hing eruit. Een paar meter achter hem kwam een vrouw tussen de bomen vandaan.

‘Het spijt me, liefje,’ zei ze. ‘Hij zal je geen kwaad doen. Hij is heel lief.’

‘O god,’ zei ik. Ik zette mijn handen om mijn mond. ‘Ben!’ riep ik, en deze keer riep ik zo hard dat ik het gevoel had dat de koude lucht mijn keel verschroeide toen ik ademhaalde.

‘Ben je je hond kwijt? Hij is niet die kant op gegaan, anders had ik hem wel gezien. O! Weet je dat je voorhoofd bloedt? Gaat het wel? Wacht eventjes.’

Ze tastte in haar jaszak en bood me een papieren zakdoekje aan. Ze was op leeftijd en droeg een waxhoed met een brede rand die ze ver omlaag had getrokken. Haar gezicht was gerimpeld van bezorgdheid en ze was buiten adem. Ik negeerde het zakdoekje en greep haar arm vast. Mijn vingers zonken weg in haar gewatteerde jack tot ik de weerstand van het bot eronder voelde. Ze deinsde terug.

‘Nee,’ zei ik. ‘Het is mijn zoontje. Ik ben mijn zoon kwijt.’

Terwijl ik sprak, voelde ik een druppel bloed over mijn voorhoofd lopen.

En zo begon het.

We speurden naar Ben, de dame en ik. We doorzochten het gebied rond het slingertouw en gingen toen terug naar het pad, waar we elk een kant op liepen, met het plan om elkaar op de hoofdparkeerplaats weer te treffen.

Ik was bepaald niet kalm. Door de angst voelden mijn ingewanden alsof ze aan het smelten waren.

Terwijl we zochten, veranderde het bos. De hemel werd donkerder en bewolkter en op sommige plekken hingen de overhangende takken zo dicht opeen dat ze een compacte boog vormden en het pad een donkere tunnel werd.

De wind trok aan en liet de bladeren om me heen dwarrelen als rottende confetti, en grote takken huiverden en bogen door toen de wind door het bladerdak zwiepte.

Ik riep telkens opnieuw Bens naam en ik luisterde ook, waarbij ik mijn best deed om de geluidslagen die het bos produceerde te ontcijferen. Er brak een tak. Een vogel riep, een hoog geluid als een gil en een andere antwoordde. Hoog boven me klonk het geronk van een vliegtuig.

Het luidruchtigste van alles was ik: mijn ademhaling, het gestamp van mijn laarzen door de modder. Mijn paniek was hoorbaar.

Nergens klonk Bens stem of Skittles geblaf.

Nergens zag ik een felrode parka.

Toen ik bij de parkeerplaats kwam die vol stond met auto's en gezinnen, want er kwamen net jongensteams en hun supporters van het aangrenzende voetbalveld, voelde ik me hysterisch. In een hoek drentelde een buitenissig uitgedoste groep fantasyspelers rond terwijl ze wapens en koelboxen in hun auto's zetten. Je zag ze regelmatig op zondagmiddag in het bos.

Ik richtte mijn aandacht op de voetballertjes. Veel van hen droegen rode kleren. Ik liep tussen hen door op zoek naar hem, ik trok aan schouders en staarde in gezichten, me afvragend of hij bij hen was, gecamoufleerd door zijn parka. Ik riep zijn naam, vroeg aan

hen of ze een jongetje hadden gezien, vroeg ze of ze Ben Finch hadden gezien. Toen er een hand op mijn arm werd gelegd bleef ik stokstijf staan.

‘Rachel!’

Het was Peter Armstrong, de alleenstaande vader van Bens beste vriend Finn. Finn stond achter hem in zijn voetbaltenue. Hij zat onder de modder en zoog een sinaasappelpartje uit.

‘Wat is er aan de hand?’

Peter luisterde terwijl ik het hem vertelde.

‘We moeten de politie bellen,’ zei hij. ‘Nu meteen.’ Hij belde zelf, terwijl ik bevend naast hem stond en niet kon geloven wat ik hoorde, want dit betekende dat er geen ontkennen meer aan was, dat dit ons echt overkwam.

Toen begon Peter mensen te mobiliseren. Hij verzamelde de gezinnen op de parkeerplaats en regelde het zo dat sommige ouders bij de kinderen bleven en anderen een zoekteam vormden.

‘Vijfminuten,’ zei hij tegen iedereen. ‘Dan gaan we.’

Terwijl we wachtten werden de glazen van Peters bril bespikkeld door regendruppels. Ik rilde en hij sloeg een arm om me heen.

‘Het komt wel goed,’ zei hij. ‘We vinden hem wel.’

Zo stonden we toen de oude vrouw uit het bos kwam. Ze was buiten adem en haar hond trok hard aan zijn riem. Haar gezicht betrok toen ze me zag.

‘O, hemeltje,’ zei ze. ‘Wat erg. Ik was er zeker van dat je hem ondertussen wel had gevonden.’ Ze legde een hand op mijn arm, zowel om steun te zoeken als om troost te bieden.

‘Heb je al om hulp gebeld?’ vroeg ze. ‘Dat moet je echt doen, want het wordt al donker.’

Het duurde niet lang, maar toch, tegen de tijd dat iedereen klaar was, hadden de schaduwen van de bomen om ons heen hun scherpe omtrek verloren en versmolten ze tot onduidelijke tinten duisternis, waardoor het bos een ondoordringbare en vijandige uit-

straling kreeg. Iedereen die een zaklamp had, nam die mee. De mensen die zich hadden verzameld vormden een bont gezelschap, een mengeling van voetbalouders, rollenspelers die nog in kostuum waren, en een in lycra gestoken fietser. Onze gekwelde gezichten gaven niet alleen blijk van de toenemende kou, maar ook van de duistere groeiende angst dat Ben niet alleen verdwaald was, maar dat hem iets ergs was overkomen.

Peter zei tegen iedereen: ‘Ben draagt een rode parka, blauwe gympen die oplichten, een spijkerbroek en hij heeft donkerbruin haar en blauwe ogen. De hond is een zwart-witte cockerspaniël en hij heet Skittle. Heeft iemand nog vragen?’

Die had niemand. We vormden twee groepen en vertrokken, elk een kant van het pad op. Peter leidde de ene groep en ik de andere.

Het bos slokte ons op. Er waren nog geen tien minuten voorbij of het ging harder regenen en er vielen grote plenzen water door het bladerdak. Binnen enkele minuten waren we doorweekt en ontstonden er grote plassen op het pad. De snelheid van onze voortgang nam dramatisch af, maar we bleven roepen en luisteren. De lichtbundels van de zaklampen zwaaiden breed en laag het bos rondom ons in, ogen tuurden om iets te zien, wat dan ook.

Met elke seconde die verstreek en het weer dat ons steeds meer leek te omsluiten werd mijn angst aangewakkerd tot iets heets en dringends dat in mijn binnenste dreigde te ontploffen.

Na twintig minuten voelde ik mijn telefoon trillen. Het was een sms’je van Peter.

KOM NAAR PARKEERPLAATS, stond er, meer niet.

Hoop welde op. Ik begon te rennen, harder en harder, maar toen ik van het pad de parkeerplaats op stormde, moest ik abrupt stoppen. Ik stond midden in de straal van een paar koplampen. Ik deed mijn hand voor mijn ogen.

‘Rachel Jenner?’ Een gestalte stapte de lichtbundel in en ik kon alleen een silhouet zien.

‘Ja?’

‘Ik ben agent Sarah Banks. Ik ben verbonden aan het politiebureau van Nailsea. Ik heb begrepen dat uw zoon verdwaald is. Is hij al gesignaleerd?’

‘Nee.’

‘Geen enkel spoor?’

Ik schudde mijn hoofd.

Achter ons klonk een schreeuw. Dat was Peter. Hij hield Skittle in zijn armen. Voorzichtig legde hij de hond neer. Een van Skittles tere achterpootjes lag in een pijnlijke, onnatuurlijke hoek. Hij jankte toen hij me zag en drukte zijn neus in mijn hand.

‘Ben?’ vroeg ik.

Peter schudde zijn hoofd. ‘De hond hinkte vlak voor ons het pad op. We hebben geen idee waar hij vandaan kwam.’

Mijn herinneringen aan dat moment bestaan voornamelijk uit geluiden en prikkels. De regendruppels op mijn gezicht, mijn knieën die nat werden toen ik op de grond knielde, grimmig gemompel van de mensen die om ons heen stonden, het zachte ge-jank van mijn hond, het woeste geraas van de wind en de gedempte klanken van popmuziek uit een van de auto’s waar de kinderen beschutting in hadden gezocht en waarvan de ramen helemaal beslagen waren.

Door alles heen klonk het gekraak van de politieradio vlak achter me en de stem van agent Banks die om extra assistentie vroeg.

Peter ging met de hond naar de dierenarts. Agent Banks weigerde om me opnieuw het bos in te laten gaan. Met haar scherpe, jeugdige gelaatstrekken en keurige witte tandjes leek ze veel te onvolwassen om autoriteit uit te stralen, maar ze was onvermurwbaar.

We zaten samen in mijn auto. Ze ondervroeg me grondig over wat Ben en ik hadden gedaan, waar ik hem voor het laatst had gezien. Ze maakte langzaam en zorgvuldig aantekeningen in ronde letters die eruitzagen als dikke rupsen die over de bladzijde kropen.

Ik belde John. Toen hij opnam, begon ik te huilen en agent Banks nam de telefoon zacht uit mijn hand en vroeg of hij kon bevestigen dat hij Bens vader was. Toen vertelde ze hem dat Ben weg was en dat hij onmiddellijk naar het bos moest komen.

Ik belde mijn zus Nicky. Die nam niet meteen op, maar ze belde wel heel snel terug.

‘Ben is weg,’ zei ik. De verbinding was slecht. Ik moest mijn stem verheffen.

‘Wat?’

‘Ben is verdwenen.’

‘Waar dan?’

Ik vertelde haar het hele verhaal. Ik bekende dat ik hem voor me uit had laten rennen, dat het mijn schuld was. Zij koos voor een non-sense aanpak.

‘Heb je de politie al gebeld? Heb je mensen geregeld om te zoeken? Mag ik de politie spreken?’

‘Ze komen zo met honden, maar het is donker, dus ze zeggen dat ze verder niks kunnen doen tot morgenochtend.’

‘Mag ik ze spreken?’

‘Dat heeft toch geen zin.’

‘Ik wil het graag.’

‘Ze doen wat ze kunnen.’

‘Zal ik komen?’

Ik waardeerde het aanbod. Ik wist dat mijn zus er een bloedhekel aan had om in het donker te rijden. Zelfs onder de meest gunstige omstandigheden was ze een angstige chauffeur, even voorzichtig en conservatief op de weg als in de rest van haar leven. De wegen rond de cottage uit onze kindertijd, waar ze die nacht zou slapen, waren zelfs bij daglicht verraderlijk. De cottage lag in het hart van landelijk Wiltshire, aan de rand van een groot bosdomein en was alleen bereikbaar via een netwerk van kleine bochtige weggetjes, omzoomd door diepe sloten en hoge heggen.

‘Nee, dat hoeft niet. John komt eraan.’

‘Bel me als er nieuws is, wat dan ook.’

‘Zal ik doen.’

‘Ik zal opblijven en bij de telefoon blijven zitten.’

‘Oké.’

‘Regent het daar?’

‘Ja. Het is ontzettend koud. Hij draagt alleen een parka en een katoenen T-shirt.’

Ben had een hekel aan truien. Voor we die middag naar het bos waren gegaan, had ik hem er een aangetrokken, maar zodra we in de auto zaten, had hij hem weer uitgedaan.

‘Ik heb het warm, mam,’ had hij gezegd. ‘Veel te warm.’

De trui, rood, gebreid, lag op de achterbank van mijn auto en ik boog me naar achteren en nam hem op schoot, hield hem stevig vast en snoof de geur van Ben op.

Nicky was nog steeds aan het praten, geruststellend, zoals ze meestal deed, zelfs wanneer haar eigen angst toenam.

‘Het komt wel goed. Ze zullen hem vast snel vinden. Hij kan niet ver zijn. Kinderen zijn veerkrachtig.’

‘Ik mag niet meer zoeken van ze. Ik moet op de parkeerplaats blijven.’

‘Dat is logisch. In het donker kun je makkelijk verwonden.’

‘Het is bijna zijn bedtijd.’

Ze ademde hoorbaar uit. In gedachten zag ik de rimpeltjes van ongerustheid op haar gezicht, en de manier waarop ze op de nagel van haar pink beet. Ik wist hoe Nicky’s angst eruitzag. Toen we klein waren, had die ons voortdurend vergezeld. ‘Het komt wel goed,’ zei ze, maar we wisten allebei dat het slechts woorden waren en dat ze dat helemaal niet zeker wist.

Toen John kwam, sprak agent Banks eerst met hem. Ze stonden in het licht van Johns koplampen. De regen viel nog altijd met bakken uit de lucht, zwaar en striemend. Boven hen torende een enorme eik uit, die enige beschutting bood. Er zaten nog zoveel bladeren aan zijn takken dat de onderkant ervan, die werd verlicht door de lampen van de auto, op een goudkleurige kroon leek.

John luisterde aandachtig naar agent Banks. Hij straalde een nerveuze, angstige energie uit. Zijn haar, dat meestal de kleur van nat zand had, zat nu zwart tegen de contouren van zijn gezicht geplakt. Dat was vaal, alsof het uit steen gehouwen was.

‘Ik heb met mijn adjudant gesproken,’ zei agent Banks tegen hem. ‘Hij is onderweg.’

John knikte. Hij keek even naar mij, maar wendde zijn blik snel weer af. De pezen in zijn hals stonden strak.

‘Dat is goed nieuws,’ zei ze. ‘Dat betekent dat ze dit heel serieus nemen.’

Waarom zouden ze dat niet doen, vroeg ik me af. Waarom zouden ze een vermist kind niet serieus nemen? Ik liep op John af. Ik wilde hem aanraken, alleen zijn hand. Of eigenlijk wilde ik dat hij me in zijn armen zou nemen. In plaats daarvan keek hij me niet-begrijpend aan.

‘Heb je hem vooruit laten rennen?’ vroeg hij, en zijn stem klonk iel van spanning. ‘Wat bezield je?’

‘Het spijt me,’ zei ik. ‘Het spijt me vreselijk.’

Het had geen zin om hem een uitleg te geven. Het was gebeurd. Ik zou het altijd betreuren.

Agent Banks zei: ‘Het lijkt me voorlopig het beste om onze aandacht volledig op de zoektocht naar Ben te richten. Hij is er niet mee geholpen als u iemand de schuld gaat geven.’

Ze had gelijk en dat wist John. Hij knipperde zijn tranen weg. Hij zag er radeloos en vol ongeloof uit. Ik zag alle emoties door hem heen gaan die ik ook had gevoeld sinds Ben weg was. Hij stelde de ene vraag na de andere, die allemaal geduldig werden beantwoord door agent Banks, tot hij ervan overtuigd was dat hij alles wist wat er te weten viel en dat al het mogelijke werd gedaan.

Terwijl ik naast hem stond en hem liet geruststellen door agent Banks, besepte ik dat ik hem ruim tien maanden niet had zien glimlachen en ik vroeg me af of ik dat ooit nog zou zien.